

Ett nytt sätt att leva.

»Grupp» från hela landet i Vindeln.

Det första house-partyt i Norrländska bygder.

— Från Västerbottens-Kurirens ut-sände medarbetare. —

Vindeln midsommarafton.

Vindeln, Västerbottens pärla, är i dagarna föremål för en turistinvasion av det mera ovanliga slaget. Ett 150-tal personer från hela landet ända uppifrån den lilla byn Purnuvaara i Gällivare och Malmö i söder har här kommit samman för att som det heter "lära sig ett nytt sätt att leva".

Det är Oxfordgruppens förespråkare i de väster- och norrbottiska bygder, som trummat samman de många deltagarna. Trummat samman är kanske inte riktigt rätta uttrycket, men hur det nu är, så är midsommar-samlingens karaktär något av en bjudande kallelse. Alltnog: man har inbjudit här män och kvinnor ur de mest skilda livssammanhang och yrkesgrupper för att engagera dem i den kristna världsrevolutionen. Ingenting mer och ingenting mindre gäller det!

Häpnadsväckande enkelt men på samma gång häpnadsväckande märkligt tar denna kristna gemenskap sig uttryck. Hit kom deltagarna, huvudparten från de norrländska bygderna men ovanligt många, som tala ett sydsvenska idiom och t. o. m. en tvättäkta engelsman och flera norr-män, som fullständiga främlingar för varandra. En timma senare befann sig lite var i högst personliga och ingående samtal med människor, om vilkas existens man inte haft den ringaste aning tidigare.

Massor av intryck strömmar in på mig, där jag nu sitter i det fagra Vindeln, som av en givmild Skaparehand omkransats av skog, höjder och brusande forsar. Det ena intrycket efter det andra bubblar upp. Det blir som ringar på en vattenyta. Det ena intrycket länkas in i det andra och helhetssynen blir något ganska storslaget. Inte kanske efter materiella mått men efter andliga. Här talas om andliga storheter på ett chosofritt och osentimentalt sätt, och antingen man nu vill det eller inte, grips man, och blir intresserad. Man förstår dock, att ett stegrat intresse medför förpliktelse, och vart nu det hela skall föra får framtiden utvisa för oss lite var.

Folkhögskolan i Vindeln är samlingsplatsen.

Där strålar allt samman. En lämpligare plats för ett house-party har näppeligen kunnat uppbringas. Så förefaller det oss som kommit samman. Elevhem, lärosalar, gymnastikhus, alltsammans har apterats för den kristna världsrevolutionen.

Under tisdagen var det en jämn ström av människor, som gjorde sin entré på mötesbyrån, där en perfekt organisationsapparat fungerade till allmän belåtenhet. Rum ha ställts till förfogande för deltagarna i många privata hem och dessutom har hotel-len beslagtogs av "oxfordmänskorna". Den vackra parken, som

igenom den, är ett utmärkt tillhåll för små promenader, och forsen, som dånar i närheten av skolan, är en livligt frekventerad sevärighet för sör-länningarna.

Det är ganska märkligt att vara med om ett möte, där inget ordnat program uppgjorts. Det enda program, som finns att tillgå lyder: frukost 9,30, möte 11,00, mellanmål 13,15, middag 17,00, möte 19,00. Oxfordgruppen tycker av en eller annan anledning inte om begreppet organisation. Mötena förberedas vid "stilla stunder" som "laget" har, alltså de som närmast tagit ansvar för samlingen, och då ges ledning. De handla efter ledning stund efter stund och vet faktiskt inte från det ena mötet till det andra vad komma skall. Och ändå finns en disciplin i mötena, som frapperade mig vid tisdagens första samling.

Den första samvaron

ägde rum på kvällen kl. 20, då man kunde tänka sig att de flesta anmälda deltagarna hunnit anlända till ort och ställe. Undertecknarna till det upp-rop, som utgått till de inbjudna, bildade halvcirkel i gymnastiksalens fond.

En av västerbottenslagets mera kända personer (vi nämner inga namn här. Oxford hävdar: djävulen får inget tillfälle om man inte nämner namn och det kan ligga mycket däri) "öppnade" mötet med några okonventionella fraser, som genast drog in åhörarskaran i gemenskapen och skapade denna kontakt, som är så utomordentligt nödvändig.

Utifrån sin egen yrkeserfarenhet ville han nu hoppas och tro att här i Vindeln dessa gruppdagar skulle bygga en stor kraftstation, varifrån impulser skulle kunna utgå till hela vårt land. Sannerligen deltagarna fick en stark känning av kraftledningarna redan första samlingen och hela kvällen blev kraftkoncentration så att man faktiskt kände sig elektrisk alltigenom.

Hur detta märkliga möte kommit att bli verklighet talade en frikyrkopastor om, som visste att berätta om revolutionära saker, vilka skett på tidigare mindre sammankomster inom Västerbotten sen senaste tiden. Revolutionen i hans egen värld var att hans synd framträtt i sin mest distinkta form, högmödet, lättjan, njutningslystnaden, men att han nu fått kraft överlåta detta åt Gud.

— När detta skedde fick jag något nytt! Det är nämligen så att ger man något åt Gud får man alltid något igen! Han hade sett begynnelsen till en vision som skall omfatta hela Norrland. Han såg hur detta nya sätt att leva skulle kunna bringa hjälp och nytt mod åt tusenden.

En flickskolerektor kunde vittna

att detta nya sätt att leva givit henne ett strålande rikt arbetsår, en folk-

temedlet för allt och ber oss alla en uppgift!

En författare dekreterade! jag gav Gud min synd och fick en order! Jag ser inget viktigare än att lyssna till Gud och följa hans order! Vi är allsammans här kallade att börja det intensivaste och lyckligaste av alla krig, kriget mot självisheten!

Fastän malmfyllda appeller och klara, distinkta order här ljuder letar man förgäves efter en uppskruvad andlig stämning. Det är friskhet över hela linjen och ibland skalla glada skratt, som smittar ifrån sig och sprider sig inåt mot hjärtats hemligaste marker.

Någon psalmsång förekommer inte vid dessa möten eller vanliga inledningsfraser. Men sången är inte bannlyst. Den förtätade atmosfären blir inte mindre stark därför. Tvärtom utlöser just den eggande friska sången vad många en stund som denna känner:

Vi ha sett den nya synen,
vi ha uppbrottsorden hört,
Samma längtan, samma förvisning
samma mål oss samman fört
Ungdom, Nordens ungdom!
Kom, slut upp, ryck in i Guds armé
Genom min och din förvandling
skall vårt lands förvandling ske!

Vi strömmar ut ur gymnastiksalen. Luften ute är ljum i sommarkvällen och en och annan sör-länning tappar alldeles bort tidsbegreppen. Sommarnatten står där ljus och vacker och betagande. Det är midsommartid också i Andens rike skulle man kanske kunna säga med en viss travestering...

Midsommarafton 1943 i Vindeln. . .
Ja det är en annan historia som jag återkommer till . . .

M a r j a.